

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Враца, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Борис К. Динев

при участието на секретаря Галина Ем. Вълчкова-Цветкова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Въззивно гражданско дело
№ 20231400500612 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано въз основа на въззивна жалба вх.
№ 7774/04.12.2023г., подадена от „***“ ЕООД, ЕИК: ***, гр.Мездра, чрез адв.
Н. М. АК - Ст. Загора, против решение № 557/12.10.2023г., постановено по гр.
дело № 990/2023г. на Районен съд - Враца, в неговата цялост, с което е
отхвърлен, като неоснователен, предявеният от дружеството против „***”
ЕООД, ЕИК: ***, гр.Враца иск с правно основание чл.49, вр. чл.52 ЗЗД за
заплащане на сумата 18 322 лева, от които: 14 476 лева, представляваща
невъзмездната част от стойността на причинените на ищеца имуществени
вреди от ПТП, настъпило на 20.01.2019 г., около 7,00 часа, в гр.Враца, на ул.
„Втори юни”, срещу „Химко” АД, между собствения на ищцовото дружество
автобус марка „Мерцедес Бенц” модел „0350”, с рег. № ВР***СА и тролейбус
с рег. № ВР***Т, собственост на ответното дружество „***” ЕООД, и 3846.00
лева, представляваща сбора от присъдените на „***” ЕООД разноски в
производството по делото против виновния водач на тролейбуса - Ц. Д. И. -
разноски в производството пред първоинстанционния съд в размер 1926,00

лева, присъдени с Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019 г., и разноси в производството пред въззивната инстанция в размер 1920.00 лева, присъдени с Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021г. на Апелативен съд София, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане на сумата; осъдено е дружеството, на основание чл.78, ал.3 ГПК, да заплати на „***“ ЕООД сумата 2100.00 лв., представляваща направените по делото съдебни разноси.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение на РС - Враца е неправилно и необосновано, постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Счита за изцяло неправилни изводите на районния съд, че от негова страна не са били ангажирани доказателства за наличието на материално-правните предпоставки за съществуването на претендираното от него парично вземане спрямо ответното дружество, като единствените доказателства, на които се позовавал, са съдебни решения по дело, водено между ищеца и трето за настоящия спор лице, както и че тези решения, съобразно нормата на чл.298, ал.1 ГПК, не могли да послужат като доказателство, което да обоснове основателност на исковата претенция, поради обстоятелството, че ответника по делото не е взел каквото и да е участие в предходното производство. Твърди, че за установяване на материалните предпоставки на иска още с исковата молба е заявил доказателствено искане съдът да изиска и приложи свършеното гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца, по което с влязлото в сила решение са надлежно установени всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД по настоящия казус, но с определение № 1226 от 09.08.2023 г. в закрито заседание Районен съд Враца е оставил без уважение това искане. Поддържа, че в първото проведено по делото открито съдебно заседание на 12.09.2023г. своевременно е заявил възраженията си против това определение на съда: против отхвърлянето на искането му за прилагане на гр.дело № 521/2019г. по описа Окръжен съд Враца и против вменената му доказателствена тежест за установяване от него отново в настоящото производство, при условията на пълно и главно доказване, наличието на предпоставките на чл.45 от ЗЗД, като е поискал съдът да измени доклада си в частта му относно указаната му доказателствена тежест като приеме, че елементите на фактическия състав на деликта, на основание чл.297 от ГПК, не следва да се установяват в настоящото производство при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца, тъй като същите вече са били установени по непререшим начин в хода на производството по гр. дело № 521/2019 г. на Окръжен съд - Враца, с влязлото в сила решение, постановено по това дело. Посочва, че първоинстанционният съд е отхвърлил заявените от него искания за изменение на доклада и за изискване на гр.д. № 521/2019 г. по описа на

Окръжен съд - Враца, с което е допуснал двойко съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до непопълване на настоящото дело с иначе единствено относимия и релевантен доказателствен материал за доказване наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД, и до вменяване отново на доказателствена тежест за вече установени по непререшаем начин елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД. Счита, че тези допуснати от Районен съд Враца съществени нарушения на процесуалните правила са и основната причина съдът да приеме за недоказана исковата претенция по делото и да отхвърли предявените искове. Изтъква също, че съдът е определил погрешна правна квалификация на спора, приемайки, че е предявен осъдителен иск за причинени имуществени и неимуществени вреди с правно основание чл. 49, вр. чл. 52 ЗЗД, без ищецът да е заявявал претенция за възмездяване на неимуществени вреди, поради което и нормата на чл.52 ЗЗД няма място в настоящото производство. Моли въззивният съд да приеме, че предвид идентитета на фактическата обстановка по настоящата искова претенция (против възложителя на работата – „***” ЕООД, гр.Враца) и тази по свършеното гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца (против прекия причинител на вредите - водача на тролейбуса Ц. Д. И.), по което с влязло в сила решение са установени елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД, на основание чл.297 от ГПК, в производството по настоящата искова претенция, наличието на тези елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане не е необходимо да се установява отново. Моли, също така, въззивният съд да приеме за доказан по делото и последния елемент, обуславящ отговорността на ответника по чл.49 от ЗЗД - че виновното лице за настъпилото ПТП - водача на тролейбуса Ц. Д. И., е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената му работа от страна на ответника „***” ЕООД гр.Враца. Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение на Районен съд Враца и се произнесе по същество по спора, като осъди ответника да му заплати исковите суми, както и направените разноски пред двете съдебни инстанции, с оглед изхода на спора.

В срока по чл.263 от ГПК от въззиваемата страна „***” ЕООД, ЕИК: ***, гр.Враца, чрез адв. Кр. К. АК-Враца, е постъпил писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна и счита претенциите, за които се иска произнасяне по съществото на спора, за недопустими, същевременно - неоснователни и недоказани. Не споделя съждението на въззивната страна, че с прилагане в настоящето производство на гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца, би могла основателно да се ангажира и неговата отговорност, т.к. то е в пряко противоречие с основни начала, закрепени в Глава втора от ГПК: състезателно начало (чл. 8), равенство на страните (чл. 9), установяване на истината (чл. 10). Твърди, че в съответствие с разпределената с доклада по делото на районен съд доказателствена тежест, ищецът-въззивник е следвало да ангажира доказателства за наличие на

материално-правните предпоставки за съществуването на претендираното от него парично вземане, именно спрямо ответника-въззиваем по настоящето дело и в производството по гр. дело № 990/2023 г. на РС – Враца същият не би могъл процесуално обосновано да се ползва от доказателства, събирани в друго производство (гр. дело № 521/2019 г. на ОС - Враца), т.к. ответникът-въззиваем по настоящето производство „***“ ЕООД не е участвал в това предходно производство. Посочва, че по делото от страна на „***“ ЕООД не са направени искания за събиране на доказателства, установяващи претенциите му, по надлежния процесуален ред, поради което правилно и законосъобразно първоинстанционния съд е приел, че решенията по дела, водени между ищеца и трето за настоящия спор лице, съобразно чл. 298, ал. 1 от ГПК, не могат да послужат като доказателство, което да обоснове основателност на исковата претенция, предвид обстоятелството, че ответникът в настоящето дело „***“ ЕООД не е взел участие в предходното производство пред ОС - Враца. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение, като неоснователна и недоказана, и да остави в сила обжалваното решение на РС - Враца, като правилно и законосъобразно, както и да му присъди направените разноски.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа подадената жалба, а въззиваемото дружество, чрез процесуалния си представител, оспорва същата.

Врачанският окръжен съд, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, в съответствие с предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес, в рамките на срока по чл.259, ал.1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Производството пред Районен съд - Враца е образувано въз основа на искова молба, подадена от „***“ ЕООД, ЕИК: ***, гр.Мездра против „***“ ЕООД, ЕИК: ***, гр.Враца за заплащане на сумата 18 322 лева, представляваща причинени имуществени вреди от ПТП.

В исковата молба ищцовото дружество твърди, че на 20.01.2019 г. около 7,00 часа в гр.Враца на ул. „Втори юни“, срещу „Химко“ АД, възникнало пътно-транспортно произшествие между собствения му автобус марка „Мерцедес Бенц“ модел „0350“, с рег. № ВР***СА, и тролейбус с рег. № ВР***Т, собственост на ответното дружество „***“ ЕООД, управляван от водача Ц. Д. И.. Поддържа, че за възникналото ПТП бил съставен от контролните органи Протокол за ПТП № 1469260 от 20.01.2019г., в който изрично е записано, че виновен за ПТП-то е участник № 1- водача на тролейбуса Ц. Д. И.. Посочва, че в резултат на настъпилото ПТП, на

собствения му автобус са нанесени материални щети в размер 64454.76 лева, част от които в размер 13274,08 лева са възмездени от „Застрахователна компания Евроинс” АД, гр.София по застраховка „Гражданска отговорност”, а за разликата от 51 180,68 лева дружеството е завело против прекия причинител на вредата - виновният за настъпилото ПТП водач на тролейбуса - Ц. И., съдебна претенция пред Окръжен съд Враца, по която е образувано гр. дело № 521/2019г. Изтъква, че в образуваното производство е направило искане за привличане в процеса като трето лице-помагач ответното сега дружество „***” ЕООД, в качеството му на работодател на виновния водач Ц. И., което искане не е уважено от съда, поради което „***” ЕООД не е било участник в този процес. Твърди също, че по делото Окръжен съд Враца се произнесъл с Решение № 260016 от 13.01.2021г., с което приел, че щетата по процесния автобус, следствие станалото на 20.01.2019 г. ПТП, съставляваща размера на действително причинените му вреди е в размер 27 750 лв., която стойност на щетата следва да се намали с платената извънсъдебно от застрахователя „Застрахователна компания Евроинс” АД, сума от 13 274,08 лв., вследствие на което остатъка от 14 476 лв. му се дължи от ответника Ц. И., като пряк причинител на щетата, ведно със законната лихва от момента на увреждането и съответните разноски, т.е. ангажирана била отговорността на прекия причинител на вредата - водача на тролейбуса Ц. И., съгласно чл.45 от ЗЗД. В съответствие с това разрешение съдът уважил частично иска му - до размер 14 476 лева, ведно със законната лихва, считано от 20.01.2019г., до окончателното изплащане на сумата, като отхвърлил иска в останалата част - за разликата над присъдените 14 476 лева, до претендираните 51 180,68 лева. Решението е потвърдено с Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021г. на Апелативен съд София, което не е допуснато до касационно обжалване с определение № 50656/09.12.2022г. по т.д. № 2340/2021г. на ВКС, ТК, I отд. Поддържа, че за претърпените от него вреди на самостоятелно основание (чл.49 от ЗЗД) отговорност следва да носи и ответното дружество „***” ЕООД, в качеството му на работодател на виновното за настъпилото ПТП лице - водача на тролейбуса Ц. И., тъй като се явява възложител на работата, при и по повод изпълнението на която виновният за настъпилото ПТП водач на тролейбуса, е причинил вредите. Поради това счита, че за присъденото му с решението на Окръжен съд Враца обезщетение - главница, законна лихва и разноски по делото, солидарна отговорност носят както виновния водач - Ц. И., на основание чл.45 от ЗЗД, така и ответника „***” ЕООД - работодателя на водача, като възложител на работата, при и по повод изпълнението на която са настъпили вредите, на основание чл.49 от ЗЗД. Тъй като не разполагало с изпълнителен титул против възложителя на работата - ответника „***” ЕООД, поради неучастието му в процеса против прекия причинител на вредите, и с цел да се избегне воденето на допълнителен съдебен процес против него, е поканило същия (с писмо - извънсъдебна претенция от 24.03.2023г.) да му заплати извънсъдебно вече определеното от Окръжен съд Враца обезщетение, на която покана

ответното дружество не се отзовало. По отношение доказването на исковата претенция ищцовото дружество навежда доводи, че предвид идентитета на фактическата обстановка по настоящата искова претенция (против възложителя на работата) и тази по свършеното гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца (против прекия причинител на вредите), по което с влязло в сила решение са установени елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД (вредоносно действие, противоправност, вреди, причинно-следствена връзка и вина), на основание чл.297 от ГПК, в настоящото производство наличието на тези елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане няма да е необходимо да се установяват отново (тъй като са установени с влязло в сила решение и е съответно непререшаемо). Поради това ищцовото дружество счита, че единствените въпроси, имащи отношение по доказването на исковата му претенция против възложителя на работата и подлежащи на установяване по настоящото дело, са въпросите - дали ответника „***“ ЕООД е работодател на виновното за причиняването на вредите лице Ц. И. към момента на причиняването им и дали вредите са причинени при изпълнение на служебните задължения на това лице. Тези въпроси дружеството счита, че не са спорни, поради което заявява, че няма да сочи доказателства за установяването им. Моли съда да осъди ответника „***“ ЕООД, в качеството му на възложител на работата, при и по повод изпълнението на която са настъпили имуществените вреди за него от осъщественото на 20.01.2019 г. в гр.Враца пътнo-транспортно произшествие между собствения му автобус марка „Мерцедес Бенц“ модел „0350“, с рег. № ВР***СА и тролейбус с рег. № ВР***Т, собственост на ответното дружество, управляван от водача Ц. Д. И., на основание чл.49 от ЗЗД, да му заплати сумата 18 322 лева, от които: 14 476 лева, представляваща невъзмездната част от стойността на причинените му имуществени вреди от процесното ПТП; 3846 лева, представляваща сбора от присъдените му разноски в производството по делото против виновния водач на тролейбуса - Ц. Д. И. - разноски в производството пред първоинстанционния съд от 1926 лева, присъдени с Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019г., и разноски в производството пред въззивната инстанция от 1920 лева, присъдени с Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021г. на Апелативен съд София, както и да го осъди да му заплати законната лихва върху размера на щетата, дължима от момента на увреждането - 20.01.2019 г., до окончателното изплащане на щетата, както и направените по делото разноски.

В писмен отговор по реда на чл.131 ГПК ответникът „***“ ЕООД, ЕИК: ***, гр.Враца, чрез пълномощника си, оспорва предявените искове като недопустими, неоснователни и недоказани и моли съда да ги остави без разглеждане, респ. да ги отхвърли, като неоснователни и недоказани. Твърди, че ищецът няма правен интерес да претендира обезщетение от него, след като вече е преценил, че следва да насочи претенциите си към виновния водач - Ц.

И., а не към дружеството. Поддържа, че няма задължения към ищеца, тъй като не е установен фактическия състав на чл.49 ЗЗД. Релевира и възражение за изтекла погасителна давност. Претендира разноски.

В производството пред районния съд като доказателства са представени от ищеца заверени копия от Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019г., Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021 г. на Апелативен съд София, както и Определение № 50656 / 09.12.2022 г. по т.д. 2340 / 2021 г. по описа на ВКС; покана от ищцовото дружество, отправена до ответника, за заплащане на процесната сума, както и отговор на ответника до ищеца в тази връзка. Представено е също от ответната страна заверено копие от личното трудово досие на Ц. Д. И..

В проведеното съдебно заседание съдът е отделил, на основание чл.146, ал.3, т.1 ГПК, като безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че към 20.01.2019 г. Ц. Д. И. е бил служител на „***“ ЕООД, като е оставил без уважение искането на процесуалния представител на ищеца за изменение на доклада - чрез изискване и прилагане на гр.д. № 521/2019 г. по описа на Окръжен съд - Враца.

За да отхвърли предявените иски за заплащане на обезщетение по чл.49 ЗЗД, като неоснователни и недоказани, в обжалваното решение първостепенният съд е приел, че ищецът, който носи доказателствената тежест за установяване на предпоставките на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД, не е ангажирал доказателства за наличие на материално-правните предпоставки за съществуването на претендираното от него парично вземане спрямо ответното дружество. Приел е също, че съдебните решения, на които се позовава ищеца, са постановени по дело, водено между ищеца и трето за настоящия спор лице, поради което, съобразно нормата на чл. 298, ал.1 ГПК, не могат да послужат като доказателство, което да обоснове основателност на настоящата искова претенция, предвид обстоятелството, че ответника в настоящото дело не е взел каквото и да е участие в предходното производство. При достигането до извода за неоснователност на исковата претенция, съдът е счел за безпредметно произнасянето по релевираното от ответника възражение за погасяване на вземането по давност.

Във въззивното производство е изискано и приложено по делото гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца.

След като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с доводите на страните, настоящият съдебен състав приема следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл. 269 от ГПК, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно - постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма; подписано е и е разбираемо. Решението е допустимо – произнесено е при наличие на правен интерес от търсената защита и при определен съобразно с принципа на диспозитивно начало предмет на спора; не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при извършена служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Видно е от представеното по делото заверено копие от Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019г., че по предявен от „***“ ЕООД, ЕИК: ***, гр.Мездра, против Ц. Д. И., като пряк причинител на щетата на автобуса, собственост на ищеца, иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, съдът е осъдил ответника Ц. Д. И. да заплати на ищцовото дружество сумата 14 476 лв., представляваща част от стойността на действително причинените общо вреди от 27 750 лв. /намалени с платена от застрахователя 13 274, 08 лв./ на автобус марка"Мерцедес Бенц" модел 0350 с рег. № ВР***СА, собственост на дружеството "****" ЕООД, след станалото ПТП на 20.01.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 20.01.2019 г. до окончателното изплащане на сумата; отхвърлил е иска в останалата част над сумата 14476 лв. до 51180,68 лв., като неоснователен; осъдил е Ц. И. да заплати на "****" ЕООД сумата 1926 лв. разноски по делото по компенсация и е осъдил „***“ ЕООД да заплати на Ц. И. сумата 636 лв. разноски по делото по компенсация. Решението е потвърдено с Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021г. на Апелативен съд София, като на основание чл.78, ал.3 ГПК Ц. И. е осъден да заплати на "****" ЕООД сумата 1920 лв. за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция. Решението на САС е обжалвано, но не е допуснато до касационно обжалване с определение № 50656/09.12.2022г. по т.д. № 2340/2021г. на ВКС, ТК, I отд.

От материалите по приложеното гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца, се установява, че с определение № 905/12.11.2019г., постановено на

основание чл.140 ГПК, е отхвърлено като недопустимо искането на ищеца "****" ЕООД за привличане в процеса като трето лице-помагач на страната на ответника Ц. И. - „****“ ЕООД. Това определение е било обжалвано от ищеца и с определение № 11787 от 03.08.2020г. по в.ч.гр.д. № 6233/2019г. на САС частната жалба е оставена без уважение. Така „****“ ЕООД не е било участник в този процес.

Установява се също, че в производството по посоченото дело пред Окръжен съд – Враца са събрани писмени и гласни доказателства и е назначена и приета специализирана техническа експертиза.

По делото е приложен протокол за ПТП № 1469260/ рег. № 38 от 20.01.2019 г., в който е констатирано, че на 20.01.2019 г. е станало ПТП между тролейбус рег. № ВР***Т на „****“ ЕООД, гр. Враца, управляван от Ц. Д. И. и автобус рег. № ВР***СА "Мерцедес" 0350 на "****" ЕООД, управляван от Д. И. Ц.. Приложени са копия от удостоверение за техническа изправност на автобуса, копие от шофьорската книжка на Д. Ц., копие от контролния му талон и удостоверение за психическата му годност, карта за квалификация като водач на МПС.

С исковата молба е приложена и експертна оценка на автобус "Мерцедес" с рег. № ВР***СА, след ПТП на 20.01.2019 г., от м. януари 2019 г. от частен експерт /инж. М. Ц./, изготвена по искане от ищеца, която е дала неговата справедлива пазарна стойност от 2660 лв., без ДДС като тотална щета, за скраб. Приложени са също копие от голям талон на автобуса, от който се установява, че от 19.02.2019 г. същия е с прекратена регистрация, както и фактура про форма от 19.02.2019 г. от "Булпартс трейд" ЕООД с описание на стойностите на отделни части от автобуса, на обща стойност 36 974, 17 лв. без ДДС. С фактурата е приложена част от преписката по щетата на застрахователя, където са посочени части за подмяна и за ремонт и боя.

По делото са приложени две разпечатки от системата "Б. КТ", от които се установява, че по сметка на получателя "****" ЕООД са преведени на 18.02.2019 г. - сумата 8 184, 56 лв. и на 21.05.2019 г. – сумата 5089, 52 лв. от застрахователя ЗД "Евроинс" АД или общо сумата 13 274, 08 лв.

По делото на Окръжен съд – Враца са приложени още писмено възражение на ответника по повод издаден АА акт № 069775 от 20.01.2019 г. във връзка със станалото ПТП както и 2 цветни снимки за повредите на тролейбуса - участник в произшествието; приобщена към делото е щета №

15000098969/21.01.2019 г. на ЗК „Евроинс” АД гр. София с всички материали в нея, включително и снимков черно-бял материал, и копие от тахошайба на процесния автобус.

Установи се също по настоящото дело, от приложените към личното трудово досие на Ц. Д. И. трудови договори и допълнителни споразумения към тях, че Ц. И. е работил в ответното дружество „***“ ЕООД на длъжност шофьор на тролейбус, като по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че към 20.01.2019 г. Ц. И. е бил служител на „***“ ЕООД.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема следното от правната страна на спора:

Предявеният иск е с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

Съгласно чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а според чл.49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

Предявеният иск е допустим, тъй като пострадалият има правен интерес в друг процес да установи, че солидарно отговорен с деликвента е възложителят на работата, в конкретния случай въззиваемото дружество като негов работодател. В исковата молба са изложени твърдения, че за причинените от процесното ПТП имуществени вреди солидарна отговорност носят както виновния водач - Ц. И., на основание чл.45 от ЗЗД, така и ответника „***“ ЕООД - работодателя на водача, като възложител на работата, при и по повод изпълнението на която са настъпили вредите, на основание чл.49 от ЗЗД, но в отправеното до съда искане ищецът е пропуснал да посочи, че иска осъждане на ответното дружество да заплати процесните суми при условията на солидарност с вече осъденият за тези суми водач на тролейбуса. Този пропуск не обуславя извод за нередовност на исковата молба, тъй като независимо дали ищецът сочи на солидарност или не, съдът произнасяйки се по спора, следва да приложи материалния закон и при произнасянето си да съобрази наличието на солидарност в отношенията между страните, като не е нужно да изисква и изрично уточняване по този въпрос от ищеца (в този смисъл е Решение № 134 от 8.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1081/2020 г., IV г.). Наред с това няма данни, нито твърдения по делото, че присъдените с решението по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд

Враца суми са частично или изцяло заплатени от осъдения ответник по това дело, поради което пострадалия може да търси част или цялата сума и от другото солидарно отговорно лице, каквото се явява въззиваемото дружество.

Преди да се произнесе по съществото на спора, настоящият състав приема, че следва да се обсъдят въведените във въззивната жалба на въззивното дружество-ищец оплаквания относно зачитане на правните последици от влязлото в сила съдебно решение, постановено по първоначално заведение от него иск на основание чл.45 ЗЗД против Ц. И., както и оплакванията му относно допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение във връзка с вменената му доказателствена тежест за установяване от него отново в настоящото производство, при условията на пълно и главно доказване, наличието на предпоставките на чл.45 от ЗЗД.

Пострадалият от деликт има вземане за обезщетение на вредите, които са му причинени. Това свое вземане той може да претендира и получи от деликвента. Когато друго лице отговаря за действията на деликвента или за причинените вреди, пострадалият може да претендира и получи вземането си и от това друго лице. Вземането на пострадалия е едно, но той може да претендира изпълнение както от деликвента, така и от отговорния за чужди действия или чуждо задължение, докато пълният размер на вземането не бъде удовлетворен. Пострадалият може по свой избор да предяви исковете си срещу деликвента и отговорния за чужди действия или чуждо задължение в общо производство. Ако вземането бъде признато деликвентът и отговорният за чужди действия или чуждо задължение се осъждат солидарно (макар в случая да не е налице същинска солидарност). В този случай вземането на пострадалия се установява със сила на присъдено нещо както по отношение на деликвента, така и по отношение на отговорния за чужди действия или чуждо задължение. Няма пречка обаче пострадалият да предяви исковете си в отделни производства. Ако той предяви първо иска срещу отговорния за чужди действия или чуждо задължение, силата на присъдено нещо на постановеното решение не обвързва деликвента. По иска срещу деликвента съдът може да признае или отрече вземането според доказателствата по делото. Когато е предявен първо искът срещу деликвента между страните със сила на присъдено нещо се установява, че вземането съществува в признатия размер - нито деликвентът може да претендира, че задължението му е по-малко, нито пострадалият - че вземането му е по-голямо. Силата на присъдено

нещо на решението, с което вземането се признава по отношение на деликвента не може да бъде противопоставена на отговорния за чужди действия или чуждо задължение. Пострадалият не може да противопостави на отговорния за чужди действия или чуждо задължение силата на присъдено нещо на решението, с което вземането е признато по отношение на деликвента и съдът може да признае или отрече вземането срещу отговорния за чужди действия или чуждо задължение според доказателствата по делото. В този смисъл са Решение № 823 от 14.03.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1022/2009 г., IV г. о., ГК и Решение № 123 от 31.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4298/2014 г., IV г. о.

Субективните предели на силата на пресъдено нещо определят кръга от лицата, които са обвързани от констатациите в съдебното решение относно съществуването или несъществуването на спорното право. Поначало сила на пресъдено нещо се поражда само между страните по делото, т. е. само между лицата, участвали по делото, по което е постановено решението - чл. 298, ал. 1 ГПК. Третите лица не са обвързани от силата на пресъдено нещо на съдебното решение, освен в изрично предвидените от закона случаи: например чл. 298, ал. 2 ГПК, съгласно който влязлото в сила решение има действие и за наследниците на страните, както и за техните правоприменници и чл. 298, ал. 3 ГПК, съгласно който решението, постановено по искове за гражданско състояние, включително по брачни искове, има действие по отношение на всички. При необходимо другарство – чл. 216, ал. 2, във вр. с чл. 304 ГПК, решението има сила и спрямо неучаствалия в делото необходим другар.

В настоящия случай ищецът-въззивник се е възползвал от правото си първо да предяви исковата си претенция единствено и направо срещу деликвента Ц. Д. И., в резултат на което именно между тези страни се е развил и приключил гражданския процес в ОС-Враца по гр.д. № 521/2019г., като „***“ ЕООД не е взел участие в този процес. След като „***“ ЕООД /ответника по настоящето дело/ не е участвал като страна по делото за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД, нито попада сред лицата по чл. 298, ал. 2 ГПК, нито в случая е налице хипотеза на необходимо другарство, дружеството не е обвързано от решението по предявения от „***“ ЕООД срещу Ц. И. иск за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД. От това следва и че въпросното Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца,

постановено по гр.д. № 521/2019г., няма значение за спора, във връзка с който е образувано гр. д. № 990/2023 г. по описа на Районен съд - Враца, тъй като то е непротивопоставимо на една от страните по него - „***“ ЕООД. При това положение ответникът по настоящото дело не е обвързан нито от силата на пресъдено нещо, нито от мотивите на влязлото в сила решение по смисъла на чл. 298 от ГПК, тъй като то е постановено в исково производство, в което той не е участвал под никаква процесуална форма (нито като главна, нито като подпомагаща страна) и елементите от фактическия състав на защитаваното субективно материално право подлежат на доказване на общо основание с всички доказателствени средства, съответно ответникът може да противопостави всички възражения, които има срещу него. Следователно не е допустимо съдът да приеме, че са доказани елементите на непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД въз основа на установено непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД по друго дело, решението по което не се ползва със сила на пресъдено нещо между страните по настоящето дело. Решението по това предходно дело не може да се ползва и като доказателство за юридическите факти, проявяването на които е обусловило непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД.

С оглед изложеното въззивният съд намира за неоснователни оплакванията в жалбата относно неприлагането от районния съд на нормите в ГПК, касаещи обвързващата сила и зачитането на влязлото в сила решение, постановено по гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца, и относно неправилно разпределение на доказателствената тежест в доклада по делото. Неоснователно е и искането на жалбоподателя съдът да приеме, на основание чл.297 от ГПК, че в настоящото производство са установени елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД, само въз основа на влязлото в сила решение по гр.д. № 521/2019г. по описа на Окръжен съд Враца.

По съществото на спора въззивният съд намира следното:

Отговорността по чл. 49 ЗЗД по своята правна същност има обезпечително-гаранционна функция, като тя настъпва след като натовареното лице при или по повод изпълнението на възложената му работа, причини виновно вреди на пострадалия. За да се приеме, че съществува основание за ангажиране на отговорност на възложителя в хипотезата на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, въпросът за неговата вина е ирелевантен за изхода на спора. Необходимо е кумулативното наличие на предвидените в тези две норми предпоставки, а именно: да е осъществено деяние - действие или бездействие;

деянието да е противоправно; от него да са причинени вреди, които да са в причинно-следствена връзка с противоправното деяние; деянието да е извършено виновно, като съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното; деецът да е лице, на което ответникът е възложил работа, при или по повод изпълнението на която са причинени така установените вреди. При наличието на тези предпоставки отговорен за обезщетяване на вредите по чл. 49 ЗЗД е възложителят на работата. Същият може да се освободи от отговорността, ако установи, че лицето, на което е възложена работата, не е причинило никаква вреда; ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената му работа. В този смисъл е ППВС № 7/1958 г., както и по-новата практика на ВКС – напр. Решение 369/02.11.2011 г. по гр. д. № 904/2010 г. на ВКС, трето г. о.

В настоящия случай претенцията на ищеца е за заплащане от страна на работодателя-възложител на работа, на обезщетение за причинените му имуществени вреди, настъпили в резултат на ПТП, причинено виновно от негов работник при изпълнението на възложената му работа. С оглед нормата на чл.154, ал.1 ГПК правопораждащите факти и доказването им следва да се извърши от ищеца и то пълно и главно - без да остава съмнение за осъществяването на фактите.

Доколкото Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019г., на което ищецът се позовава за доказването на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД по настоящия казус, не може да се ползва като доказателство за юридическите факти, проявяването на които е обусловило непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, тъй като е непротивопоставимо на ответника „***“ ЕООД, както бе посочено по-горе, то в тежест на ищеца бе да докаже елементите от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД на общо основание с всички доказателствени средства. В тази връзка въззивника-ищец се позовава на доказателствата, приложени по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца, приобщено към доказателствения материал във въззивното производство.

Още в практиката на Върховния съд е разяснено, че гражданският съд не трябва да обсъжда, нито да основава решението си на свидетелски показания и заключения на вещи лица, събрани в други производства, а не по конкретното дело по установения в Гражданскопроцесуалния кодекс ред

/решение № 636 от 24.03.1977 год. по гр. д. № 3017/76 год., I г. о./.

Събраните по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца гласни доказателства, чрез разпит на свидетели, установяващи механизма на процесното ПТП и обстоятелствата, при които е настъпило, са недопустими доказателствени средства в настоящия процес, тъй като са събрани от друг съд и свидетелските показания, отразени в протокола по това дело, не могат да се ползват по настоящото дело, доколкото показанията на свидетелите имат значение само по делото, по което са дадени и тъй като това би било в нарушение на принципа за непосредственост и устност в граждански процес.

В Решение № 636/24.03.1977 г. по гр.д. № 3017/1976 г., на I г.о. на ВС е посочено, че даденото по друго дело заключение не може да се използва като доказателство по делото, тъй като събирането на заключението на вещото лице като доказателство става чрез изслушването на същото лично от съда. Уредената в процесуалния закон процедура гарантира освен непосредственото възприемане от страните на депозираното заключение на вещото лице, така и правото им на защита и дадената им в тази насока възможност както да задават въпроси на вещото лице, така и да оспорят същото по предвидения ред. Аналогично разрешение се дава и при сега действащия Граждански процесуален кодекс - в решение № 66 от 12.03.2015 год. по гр. д. № 5839/2014 год., състав на IV г. о. на ВКС се позовава на чл. 235, ал. 2 ГПК, като приема, че цитираната разпоредба задължава съда да формира убеждението си по правнорелевантните факти въз основа на относимите и допустими доказателства, които са събрани по предвидения от ГПК ред. Посочено е като несъмнено, че това са тези доказателства, които са събрани „пред и от оня съд, който ще решава делото”.

С оглед посочената практика на касационната инстанция, заключението по назначената и приета по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца специализирана техническа експертиза, посредством което е изяснен механизма на процесното ПТП, определена е оценка по пазарни цени на пострадалия в ПТП автобус, собственост на дружеството-ищец, размера на причинената щета и паричната сума за възстановяването му, не може да служи за доказателство относно обстоятелствата, които ще се установяват в настоящото производство, както с оглед принципа на непосредственост в гражданския процес по чл. 11 ГПК, така и предвид процесуалните изисквания на чл. 195 и сл. ГПК. Щом съответното вещо лице не е назначено от първоинстанционния съд по настоящото дело с определение по чл. 197, ал.1 ГПК и не е изслушано устно и непосредствено по чл. 200, ал.1 и 2 ГПК по представено от него заключение в публично съдебно заседание с участието на страните, тази експертиза няма доказателствена сила по настоящия спор.

Същевременно, недопустимо е съдът да се позове и на представената в производството по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца експертна оценка на автобус "Мерцедес" с рег. № ВР ***СА, след ПТП на 20.01.2019 г.,

от м. януари 2019 г. от частен експерт /инж. М. Ц./, имаща характер на частна експертиза, възложена от ищеца, която е дала неговата справедлива пазарна стойност от 2660 лв., без ДДС като тотална щета, за скраб. За да може да се позове на експертното заключение по поставения въпрос, който безспорно изисква специални знания, е необходимо допускането на това доказателствено средство по инициатива на страните или служебно от съда и надлежното му събиране в рамките на настоящото исково производство пред инстанциите по същество, каквото не е направено.

Доколкото представените в производството по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца документи могат да се ползват като писмени доказателства и в настоящото производство, настоящият състав намира, че същите не установяват по категоричен и несъмнен начин юридическите факти, проявяването на които обуславя непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД.

От приложеният по делото протокол за ПТП № 1469260/ рег. № 38 от 20.01.2019 г., съставен от служител на ОДП-Враца, след посещение на мястото на ПТП, се установява че на 20.01.2019 г. е станало ПТП между тролейбус рег. № ВР***Т, собственост на „***“ ЕООД, гр. Враца, управляван от Ц. Д. И. (участник № 1), и автобус „Мерцедес“ 0350 с рег. № ВР***СА, собственост на „***“ ЕООД, управляван от Д. И. Ц. (участник № 2). В протокола е описан следния механизъм на ПТП: „Участник № 1 навлиза в лентата за насрещно движение и става причина за реализирането на ПТП с материални щети като се сблъсква с насрещно движещият се”. В протокола е начертана скица на ПТП и са посочени времето, мястото, обстоятелствата и причините, при които е възникнало ПТП и конкретният резултат от него, и са описани видимите щети по двете превозни средства. В протокола е посочено, че на Участник № 1 е съставен АУАН С. АА № 069775 за нарушение на чл. 16, ал. 1 ЗДП.

В трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения в установената форма и ред, съставлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и със задължителна материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление - решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО, решение № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. съставът на ВКС, I ТО, решение № 73/22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО и решение №

98/25.06.2012 г. по т. дело № 750/2011 г. на ВКС, II ТО.

В протоколите за ПТП, които се издават от органите на полицията при задължително посещение на мястото на ПТП в случаите, очертани в чл. 125а ЗДвП, съставителят удостоверява пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участниците в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други. Доказателствената сила на протокола за ПТП не обхваща направените от длъжностното лице, въз основа на констатираните факти, изводи за наличие или липса на вина на водач на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие, тъй като това излиза извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприет от съставителя на протокола факт. Вписаните в протокола обстоятелства може да не са достатъчни за установяването на пълния механизъм на ПТП, поради което дори при липса на оспорване на верността на протокола, ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест на установяването му посредством ангажирането и на други доказателства - разпит на свидетели, вкл. и чрез назначаване на вещи лица /като автотехническа, медицинска или комбинирани експертизи/, ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП, изисква специални познания, които съдът не притежава. В този смисъл е Решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1506/2013 г., I т. о., ТК. Доколкото описаният механизъм на ПТП не пресъздава действия, извършени пред съставителя на протокола за ПТП, в тази част документът не се ползва с материална доказателствена сила (арг. чл. 179, ал. 1 ГПК), и в тежест на ищеца е да установи механизма на процесното ПТП при условията на пълно и главно доказване.

По настоящото дело за установяване механизма на процесното ПТП ищецът-въззивник не ангажира посочените по-горе доказателства (разпит на свидетели и експертиза), разчитайки на събраните такива в производството по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца, които обаче, както бе посочено по-горе, не могат да бъдат ценени в настоящото производство. Липсата на такива доказателства, непосредствено събрани от съда с участието на страните в настоящия процес, поставят в невъзможност съда да обоснове изводи относно механизма на процесното ПТП и за последиците от него, а от там и за виновно и противоправно деяние на шофьора на тролейбуса.

Не се доказаха в процеса и други два елемента от състава на неправомерното увреждане по чл.45 ЗЗД – настъпили за ищеца имуществени вреди и техният размер и причинна връзка, а именно, че противоправно деяние на шофьора на тролейбуса Ц. И. е причинило претендираните от ищеца имуществени вреди на стойност 14 476 лева, представляваща невъзмездната част от стойността на причинените му имуществени вреди от процесното ПТП.

Ангажираните в производството по гр.д. № 521/2019г. на Окръжен съд Враца документи, касаещи щетите по автобуса, собственост на ищеца, вследствие на станалото ПТП - преписката по заявената пред застрахователя щета, платежни документи за изплатено обезщетение от застрахователя на ищеца, оферта от 19.02.2019 г. на "Буспартс трейд" ЕООД, гр. София и изготвената от това дружество проформа фактура с цени на увредените части на автобуса, оферта за ремонт и възстановяване на процесния автобус от "Силвър стар ритейл" ЕАД, гр. София, имат характера на частни документи, поради което сами по себе си не доказват по категоричен начин размера на вредите по автобуса на ищцовото дружество. Не може също да се приеме, че причинената щета е равна директно на стойността, посочена в проформа фактури на оферти на различни дружества, без да има данни относно начина на формиране на цените на отделните части и на труда, и относно необходимостта за подмяна на увредените части и детайли на автобуса или за тяхното отремонтиране.

С оглед изложеното, въззивният съд намира, че по делото не е установено противоправно поведение на водача на тролейбуса, което да е причинило пътнотранспортното произшествие, от което да са произлезли претендираните имуществени вреди по автобуса, собственост на ищцовото дружество. В хипотезата на чл. 45 от ЗЗД вината се предполага до доказване на противното, но само ако при условията на пълно доказване е установена противоправност на поведението, причинна връзка между това поведение и настъпили вреди. Поради липсата на доказана противоправност в поведението на водача на тролейбуса, причинна връзка между това поведение и настъпили вреди, не са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на неговата деликтна отговорност. Тъй като деликтът обосновава, както отговорността на изпълнителя по чл. 45 от ЗЗД, така и отговорността на възложителя, уредена в чл. 49 от ЗЗД, която е функция на деликтната

отговорност по чл. 45 от ЗЗД, то липсата на деликт обосновава и липсата на гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД на дружеството, възложило работата - „***“ ЕООД.

С оглед изложеното въззивният състав счита, че по делото ищецът-въззивник не е доказал кумулативното наличие на всички елементи от състава на чл.49 от ЗЗД, поради което не може да бъде реализирана отговорността на ответника-възложител. Предявеният иск с правно основание чл. 49 вр. с чл. 45 от ЗЗД за обезщетение за имуществени вреди на стойност 14 476 лева, представляваща невъзмездната част от стойността на причинените на ищеца имуществени вреди от процесното ПТП, е неоснователен и следва да се отхвърли.

Изцяло неоснователна е и претенцията за заплащане на сумата 3846 лева, представляваща сбора от присъдените разноски в производството по делото против виновния водач на тролейбуса - Ц. И. - разноски в производството пред първоинстанционния съд от 1926 лева, присъдени с Решение № 260016/13.01.2021г. на Окръжен съд Враца, постановено по гр.д. № 521/2019г., и разноски в производството пред въззивната инстанция от 1920 лева, присъдени с Решение № 959 от 10.08.2021г., постановено по в.гр.д. № 20211000500885/2021г. на Апелативен съд София. Касае се за разноски, които ищецът „***“ ЕООД е осъден да заплати на ответника Ц. И. по друго дело, в което ответникът по настоящото дело „***“ ЕООД не е взел участие, поради което и няма никакво основание да носи отговорност за заплащането им. Следователно, и тази претенция е неоснователна и следва да се отхвърли изцяло.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено, а подадената срещу него въззивна жалба да се остави без уважение като неоснователна.

При този изход от обжалването и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, въззиваемата страна има право на сторените в настоящото производство деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание процесуалният представител на въззивника направи възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззиваемото дружество, по което съдът следва да се произнесе.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.5 ГПК, е възможно адвокатският хонорар да бъде намален от съда по искане на насрещната страна, поради прекомерност, когато размерът му не отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и то до размера, посочен в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззиваемото дружество за процесуално представителство във въззивното производство е в размер 2890,00 лв., видно представеното на л.32 по делото заверено копие от договор за правна защита и съдействие от 05.01.2024г., а съгласно чл. 7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. при заведен иск за сумата 18 322,00 лв., минималното адвокатско възнаграждение би следвало да бъде 2048, 98 лв. Следователно платеният от въззиваемото дружество адвокатски хонорар е с 841,02 лева над горепосочения минимум. Посочената наредба обаче определя само минималните размери на адвокатските възнаграждения за съответния вид помощ. Размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне между адвоката и клиента и трябва да бъде справедлив и обоснован (чл. 1 от Наредбата и чл.36, ал.2 от ЗА). В настоящия случай съдът счита, че определеният с договора между въззиваемото дружество и адвоката му размер на адвокатското възнаграждение действително е прекомерен и не съответства на фактическата и правна сложност на настоящия казус - по делото е проведено едно открито съдебно заседание и не са събрани доказателства. По казуса има непротиворечива практика на съдилищата. Следователно и делото следва да бъде прието за такова, което не е от голяма фактическа и правна сложност, поради което адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззиваемото дружество следва да бъде намалено до минимума от 2048, 98 лв.

Пълномощникът на въззиваемото дружество претендира и адвокатски хонорар за изготвяне на отговор на въззивната жалба в размер на 1000, 00 лева, за което съответно е представил заверено копие от договор за правна защита и съдействие от 30.11.2023г. и списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът намира, че отделно възнаграждение за конкретно процесуално действие, каквото е изготвянето на отговор на въззивната жалба, не следва да се дължи успоредно с това за процесуално представителство. Действително разпоредбата чл. 9, ал.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. предвижда заплащане на

адвокатско възнаграждение за изготвяне на отговор по въззивна жалба, но същата намира приложение само тогава, когато липсва процесуално представителство от адвокат, тъй като същото включва и процесуалното действие изготвяне на отговор на въззивната жалба, което следва и от текста на самата разпоредба – "без процесуално представителство" /в този смисъл – Определение № 60365 от 20.10.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1890/2021 г., II т. о., ТК/. Поради това на пълномощника на въззиваемото дружество не се следва заплащане на адвокатско възнаграждение за изготвяне на отговор по въззивната жалба.

Водим от изложеното Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 557/12.10.2023г., постановено по гр. дело № 990/2023г. на Районен съд - Враца.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК „***“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя Ц. Г. Т., ДА ЗАПЛАТИ на „***“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя В. К. Х. - Н., сумата 2048,98 лева съдебно-деловодни разноски за въззивната инстанция, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на страните, при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____